

Már a középkorban ismert jelenség volt a sátánisták köreiben, hogy a rituálék során extrémül megkínzott, de meg nem ölt áldozatok sokszor meghökkenő módon „elfelejtették“ azt, amit műveltek velük. Ezen borzalmas emlékek viszont nagyrítkán bár, de előjöttek később, egyik pillanatról a másikra, amikor például az áldozatok ismét - akár hosszú évek múltán is - a kínzás helyszínéhez nagyon hasonló környezetbe kerültek, vagy újból összetalálkoztak egykori kínzóikkal. Hasonló jelenséget figyeltek meg brit katonáorvosok az első világháború veteránjainál is, akik emlékezetéből sokszor egyszerűen kiestek a túl borzalmas csaták emlékei. De ugyanez figyelhető meg néha szörnyű autóbalesetek elszenvedőinél, esetleg tanúinál is. A jelenséget szaknyelven „többszemélyűség“ v. „multiplex személyiségzavar“ kialakulásának hívják. **Az történik ilyenkor, hogy az agy az extrém borzalmak hatására fizikailag is blokkolja azokat az idegpályákat, melyek ezen borzalmas emlékeket őrző agysejtekhez (neuronhálókhoz) vezetnek.**

Ezen idegpályák blokkolása később megszűnhet az előbb példaként felhozott helyzetek hatására, vagyis például amikor „valamit megpillantván“ az áldozatnak hirtelen minden borzalmas emléke újból felszínre tör abból kifolyólag, hogy az agyunk asszociatíván működik. Az áldozat személyisége is ilyenkor pillanatok alatt teljesen megváltozik, minthacsak egy „másik lélek“ jönne elő a fejéből. A jelenség bizarr, úgy ahogy van. Minthacsak „két vagy több lélek“ lakozna egy ilyen ember fejében, s mintha ez a „két lélek“ egyáltalán nem tudna egymásról. S hogy miért említem mindezt? Azért, mert

ez a

jelenség az egyik „alappillére“ a napjainkban a titkosszolgálatok által gyakran alkalmazott, egy ember (például ügynök) totális elmeirányítása céljából kitalált ún. trauma alapú agykontrollnak.

A módszertan alapjait még Dr. Josef Mengele, az auschwitzi koncentrációs tábor egykori tömeggyilkos „orvosa“ rakta le, akiről most már nyilvánosan is el van ismerve, hogy az USA-ba lett kimenekítve a második háború után (lásd a [Hitler rejtély](#) c. írást), s ahol **Dr. Green** név alatt folytatott rendkívül sikeres emberprogramozó kísérleteket a CIA számára az Mk-Ultra program keretében.

A trauma alapú agykontroll lényege: brutális kínzás által létrehozni több személyiséget (egymásról nem tudó „lelket“) egy emberi agyban, melyek közül egyszerre természetesen

csak egy lehet "aktív". Egy ilyen "lélek" továbbra is az ügynök normál, hétköznapi énje lesz, a maradék x személyiség viszont külön-külön „be lesz idomítva“ (programozva) egy-egy mocskos feladat robotikus elvégzésére, miután az valami hatására "elöhívódik". Mindezt úgy, hogy **az ügynök normál, hétköznapi énje nem tud a maradék x személyiség létezéséről sem, nincsen azoknak tudatában!**

Hoppá! Nemhogy épp megtaláltuk a tökéletesen „titoktartó“ bérgyilkost, akire egy titkosszolgálatnak szüksége lehet?

Az emberünk teljesen normális életet él, családjá, gyerekei vannak, s élete folyamán 99 százalékban a hétköznapi személyisége „aktív“ a fejében. De most ne törődjünk ezen normál énjével, ez ugyanis épp olyan, mint a többi ember hétköznapi személyisége. Az igazán érdekes az az 1 százaléknyi idő, ami alatt az ügynökünk maradék x, programozott személyiségét tartja aktivizálva a titkosszolgálat....

Nem egészen világos a Tisztelt Olvasó számára, hogy miről beszélek? Sebaj.

Egy nagyon leegyszerűsített, pontatlan, NEM VALÓ ÉLETBENI példán fogom most szemléltetni az egész folyamatot, minek végigolvasása után remélhetőleg világos lesz nagyvonalban, mi is a trauma alapú agykontroll (de közben ne tessék szívbajt kapni , rendben?):

Első fázis: a „második személyiség“ létrehozása az ügynök fejében

Az ügynököt az eszméletvesztésen túl agyonverik mondjuk egy nagyon vastag, otromba, vörös nyelvű ostorral, s a felfoghatatlanul nagy kínok hatására létrejön annak fejében egy „extra személyiség“, amely viszont a kínzás befejeztével „elfelejtődik“, vagyis az ügynök agya blokkolja a trauma emlékeit őrző neuronpályákat a kínzás után, s az éli tovább a megszokott életét. A testén levő sebek eredetét sem tudja megmagyarázni, a kórházban sem emlékszik rá, hogy azok hol és mikor keletkeztek.

Ha azonban mondjuk valaki később elkezdene ismételtetni ezen ember előtt, hogy „vörös ostor“, „vörös ostor“, az ügynök agyában ezen szavak **asszociatív** hatására hirtelen megszűnne a blokációja azon idegpályáknak, melyek a korábbi, felfoghatatlanul brutális kínok emlékeit őrző neuronpályákhoz vezetnek, másszóval ismét aktivizálna az ügynök fejében annak „második személyisége“.

Második fázis: ezen „második személyiség“ programozása

Elkezdik tehát a titkosszolgálat szakijai az emberünk előtt ismételtetni, hogy „vörös ostor“, „vörös ostor“, majd ezután a hirtelen „felszabadult“ (deblokkolódott) neuronhálóiba bejuttatni azon feladati információkat, **amelyeket robotikusan végre kell hajtania, valahányszor**

előhívják ezen „második személyiségét“.

Ezt nevezik

agyprogramozásnak. A módja nagyon sokféle lehet, Mengele még primitív, kínzás alapú idomítást (is) alkalmazott, sajnos nagyon hasonlóan ahhoz, ahogy a cirkuszban az oroszlanokat is szokják idomítani, kényszeríteni valaminek az elvégzésére. Aztán rájött, hogy ugyanez elérhető finomabb módszerekkel, például hipnózissal is. A második személyiség „előhívása“ után ilyenkor az ügynököt hipnózisba ejtették, majd szuggerálták bele, hogy a „második személyiségének“ mit kell csinálnia, mondjuk ismételték előtte, hogy „gyilkolnod kell, gyilkolnod kell“ (ez egy extrémül leegyszerűsített szemléltető példa volt, valójában a hipnotikus programozás jóval bonyolultabb és sokféle módozatú lehet). Legvégül, a hipnózis befejezte után adtak az ügynöknek mondjuk egy borzalmas elektrosokkot (vagy okoztak neki bármilyen más durva szenvedést), aminek hatására annak agyában ISMÉT BLOKKOLÓDTAK azok a neuronpályák, melyek a FRISSEN PROGRAMOZOTT, HIPNÓZIS ÁLTAL BEÜLTETETT INFORMÁCIÓKAT tartalmazó agysejtekhez (neuronhálókhoz) vezettek, ami ugye azt jelenti, hogy

az elektrosokk

után ismét

„elfel

ejtődött“

az ügynök második, gyilkolásra programozott személyisége, és újból aktivizálódott a normál, hétköznapi énje.

Szegény pára ezután már nem is emlékezett arra, hogy mi történt vele az elmúlt mondjuk 60 percben - azután, hogy meghallotta, hogy „vörös ostor“!

Itt jegyezném még meg, hogy jelen napjainkban már a hipnózist se használják agyprogramozásra, hanem **mikrohullámok alkalmazásával közvetlen gondolatbeültetést alkalmaznak** a kínzás által korábban leblokkolt neuronpályákba (a „második személyiségbe“).

Harmadik fázis: gyakorlati alkalmazás.

Az ügynök éli normál életét, mígnem egyszer csak megcsörren a mobiltelefonja... veszi a hívást, melyben valaki elkezd ismételtetni, hogy „vörös ostor“, „vörös ostor“... az ügynöknek ennek hatására rögvest aktivizálódik a „második személyisége“: készségesen megkeresi és megöli a hívásban megnevezett célszemélyt, például egy csúcspolitikust, majd készségesen elmegy a szintén a hívásban megadott lakáscímre, melyen már várják a titkosszolgálat alkalmazottai, akik adnak neki egy elektrosokkot, minek hatására ismét előjön normál, hétköznapi énje. Ezután egyszerűen hazaküldik. **Az ügynök otthon nem emlékszik semmire, egyszerűen fogalma sincs, mit csinált az elmúlt mondjuk 10-12 órában!** Csak azt tudja, hogy aktiválták valamire, de azt már nem, hogy mit is végeztek el vele! Bekapcsolja otthon a TV-t, ahol azzal kezdik a híreket, hogy lelőtték az említett csúcspolitikust, majd értetlenül megbotránkozik azon, ki is tehetett ilyen barbár tettet!

Hát nem zseniális?

A cikk második részében átvesszük még, milyen széleskörű gyakorlati alkalmazása van a titkosszolgálatokban ezen módszereknek, leegyszerűsített, szemléltető példák helyett megnézzük, milyenek is a gyakorlatban alkalmazott módszerek, és megvizsgáljuk, miért pont a sátánisták családjából kikerült, nemegyszer pedofil „elményeken“ átesett gyerekek a legideálisabb alanyok a trauma alapú agykontrollra.